

[Arbejdsministeren]

Jeg synes, det var et interessant perspektiv, som giver grobund for nogen forhåbning om, at regeringspartierne og Det Radikale Venstre kan blive enige på et grundlag, hvor vi respekterer både gældende overenskomster, og at der er tale om aftalestof.

Det giver så nogle problemer i forhold til andre ting i det radikale forslag, der også efter vor mening er aftalestof. Jeg nævnte et par af dem i mit første indlæg, og jeg kunne nævne mange flere. Der er kun en enkelt, jeg godt vil tage frem nu, og det er i forbindelse med punkt 2 i det radikale beslutningsforslag B 107, hvoraf det fremgår, at orlov kan bevilges på heltid eller deltid. Jamen nu er det jo sådan, at spørgsmålet om heltid eller deltid faktisk også er overenskomststof. Aftaler om deltid er noget, man indgår under overenskomstforhandlingerne, og på adskillige overenskomstområder er der ikke adgang til deltidsbeskæftigelse.

Jeg formoder ikke, at Det Radikale Venstre ønsker at lovgive om adgangen til deltidsbeskæftigelse og dermed bryde ind i overenskomsterne. Jeg ville i øvrigt føle mig overbevist om, at hvis Det Radikale Venstre gjorde det, ville Socialdemokratiet stemme imod, hvis de da er konsekvente – jeg tænker på den socialdemokratiske holdning i forbindelse med behandlingen af loven om delpension og lign. Der er altså også et spørgsmål her, som må overlades til forhandling med arbejdsmarkedets parter.

Derfor tror jeg, at nøglen til, at Det Radikale Venstre og regeringen kan nå sammen om forslaget, i virkeligheden ligger i en nærmere diskussion af punkt 1 i beslutningsforslag B 107 om lovens formål. Deri står:

»Lovens formål skal være at give ret til deltagelse i voksenuddannelse og folkeoplysning i arbejdstiden.«

Jeg synes ikke, det er blevet helt klart, hvad Det Radikale Venstre mener, for når hr. Ole Vig Jensen citerer nogle ganske udmærkede – heri er jeg enig – afsnit i undervisningsministerens og min redegørelse til Folketinget og i den sammenhæng siger, at der jo er tale om, at virksomhederne i meget vid udstrækning for en stor del af deres medarbejdere i forvejen finansierer det hele, så er jeg meget enig med hr. Ole Vig Jensen.

Jeg kan godt nævne, at på et pressemøde, som undervisningsministeren og jeg holdt i forbindelse med offentliggørelsen af redegørelsen,

gav vi begge udtryk for, at vi faktisk mente, at den forpligtelse, som virksomhederne frivilligt har påtaget sig over for deres højtlønnede funktionærer og andre funktionærgrupper, bør de i langt højere grad i fremtiden påtage sig også over for deres timelønnede medarbejdere.

Men det er klart, at hvis virksomhederne skal påtage sig det ansvar – og sådan forstod jeg hr. Ole Vig Jensen – må man også regne med, at det drejer sig om efteruddannelse med henblik på jobbet i den pågældende virksomhed og ikke så meget om den almindelige fritidsundervisning, som kan klares under den egentlige fritidslovgivning. Men hvis vi taler om den restgruppe, som ikke i dag får det dækket af virksomheden, må jeg formode, at betalt frihed til uddannelse ikke skal træde i stedet for det, der allerede foregår i henhold til lov om arbejdsmarkedsuddannelser. Der er måske en meget stor del af det, der her tænkes på, som i virkeligheden allerede foregår i arbejdsmarkedsuddannelsessystemet, og det er måske tilpasninger i det system, det er måske yderligere forsøg i det system, vi i virkeligheden skal tale om, hvis man skal sikre en fornuftig anvendelse af de midler, som Det Radikale Venstre vil investere i dette formål.

Se, hvis det er efteruddannelse af den gruppe, vi snakker om, inden for rammerne af lov om arbejdsmarkedsuddannelser, og jeg tror egentlig også inden for rammerne af lov om erhvervsuddannelser, er der måske noget at tale om, og derfor vil jeg i hvert fald bidrage til, at vi ikke gør debatten her i dag for lang og taler os for langt væk fra hinanden, men måske nærmere konstruktivt overvejer, om der er nogle måder, vi kan mødes på.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan helt tilslutte mig de spørgsmål, arbejdsministeren stillede, og jeg vil godt bidrage med yderligere spørgsmål, som så at sige kan være opvarmningen til de forhandlinger, der trods alt muligvis kan komme i stand, selv om det hele virker, som om Det Radikale Venstre har låst sig meget fast på forhånd med disse to meget detaljerede forslag.

Alt, hvad jeg sagde, byggede på den antagelse, at den undervisning, vi her taler om, ganske svarer til den, der i dag foregår under lov om fritidsundervisningen samt på enkeltfagskurser